

Moje — lepo hvalim Boga in svetce nebeške — je dobro. Takisto želim s polnim srcem tudi Tvoji Visokosti.

Bili so žalibog časi, ko so si saksonski vojvodi in bodriški knezi stali nasproti v bojnih vrstah. Midva pa sva si dobra, kar je vseč Bogu in svetcem nebeškim in je v prid najinim narodom.

A da si bodo tudi naši otroci in naših otrok otroci prijatelji, sem poslal svojega sina Tvoji Visokosti voščiti preljubega Ti zdravja, obenem pa z naročilom, da spremi

Tvojega v luneburško šolo odhajajočega knezoviča Henrika. —

Izpolnujoč to očetovo nalogo sem prišel semkaj. In ko vidim Tvoje Visokosti gostoljubnost, se za njo opetovano zahvaljujem in želim z očetom svojim, da bi bili hiši Billungov in bodriškega nadkneza Gotšalka še tesneje in še bolj bratsko spojeni.“

Vojvodič je končal in pri zadnjih besedah pomembno ljubeznivo pogledal Viljenico, kar ni ostalo nikomur prikrito.

(Dalje.)

JOŽ. BEKŠ:

ROMANCA OD SVETEGA JURIJA.

In prišel je sveti Jurij
sred poljan,
pa vzpodbodel je konjiča
in zapiskal na piščalko
vrbovo.

Zašumele so mu breze
svoj pozdrav,
zašumele in dejale:
Sveti Jurij, vitez božji,
dober dan!

K brezam je stopilo dekle,
rdeče kakor vrtni mak,
rože mlade na obrazu,
v srcu belo lilijo.

Pa je délo brezam dekle:
— Aj ve breze zélene,
kaj pa ko zapade sneg,
ko potrka nam na vrata
snežnobeli sveti Božič?

Aj to boste drgetale!
Pa ne bo ga viteza,
da bi klical vas v življenje
na piščalko vrbovo . . .

Nad dekletom z rdečim cvetom,
v srcu z belo lilijo
grlica je vztrepetala,
grlica, prekrotka ptica,
in zagrlila sestrici:

— Dekle, dekle, rožno dekle,
kaj pa če ospó se rože
na obrazu tvojem mehkem,
in če bela lilija
zvene sred srcá? . . .

Dobri vitez sveti Jurij
sveže ne vsadi v srce ti,
več ne okraši ti lica
z rožami rdečimi . . .

Varuj, dekle, rože svoje,
varuj belo lilijo,
več kot brezam je zelenje,
ti je bela lilija!

